

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GECEDE KANAT SESLERİ

HÜSEYİN YURTTAS

Şiir

GECED E KANAT SESLERİ

şiiir

YAZKO

**Türkocağı Cad. No. 17/2
Cağaloğlu - İstanbul
522 92 57**

Yazarın öteki yapıtları

Şiir :

**GELİNCİK GÜNLERİ
UZUN YOLLAR YOLCUSU
UZUNÇALAR
SANAYİ ÇARŞISI (Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülü)**

Çocuk Kitapları :

**GÜVERCİN KAYALARI
ASTRONOT ÇEKİRGE
EŞEKLER CENNETİ
ÇINAR DEDE
DAĞDAKİ YABANCI
SEVGİYLE DÖNSÜN DÜNYA**

Kapak resmi : Mehmet Hostalı

Bu kitap, Kardeşler Matbaasında dizildi, basıldı;

Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi: <https://tr.industry.org>

As Mürcellahanesinde ciltlendi

İstanbul — 1984

GECDE KANAT SESLERİ

HÜSEYİN YURTTAŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <http://raufey.org>
Yazarlar ve Çevirmenler Yayın Üretim
Kooperatifi

geceyarısı ezgileri

(Temmuz - Ağustos 1980)

uykular silintisi üzerine yazıldı bu şiirler
gizler ısıdıkça geceyarılarında
uzandım derinliklerine karanlığın
yoksa nasıl geçer hükmü 'söz'ün
insanların dalgın yürüdükleri
şu kendi ormanlarında

1. daha demindi

daha demindi
selâmını aldım çekilen günün
gizliliklere açılmış bir akşam penceresinde
suyun yürümesi gibi yürüdü karanlık
dünyanın damarlarına

yağmur camlarının ardındaydı
sokağın tarihini yaşayan insan yüzleri
birer titreşim, birer kımiltı geçti
anılar mızrabının vurduğu yüreklerden
unutulmuş acılar yokladı belki
beklenmedik ayrılıkların burukluğuyla

daha demindi
yorgun ışıklı köyler
gecesefalarının tiryakisi kasabalar
örtmemişlerdi üstlerini
'yıldızlar nakşedilmiş o atlas yorgan'la
sevinçlerle eridi akşamın gamlı gururu
akıp geçti de sanki bitimsiz yollar
bu uzun koşuda karanlığın oldu zafer

daha demindi
sarışın güvercinler
sevgiyi içirdiler birbirlerine
asma altlarında kırık yalaklardan
ürkek kuşları bağrına bastı ormanlar
daha demindi
örtüldü üstümüze akşamın pelerini
düş buğularıyla kapandı gözler
unutuşların girdabına salındı
boğazlara kılçık kılçık batan hüznler

sarmıştı karları kalın dağları
ince kız dudaklarından akıp gelmiş türküler
yalamıştı birer sızıntı gibi inen patikaları
çınlatmıştı dere içlerini, yeşil yamaçları
daha demindi

kış bulutlarının takıldığı ulu ağaçlar mıydı
göğün göğsüne çizilen o bulanık resimler
hani bir trenin gerilere akıttığı
yalnızlık nöbetçisi iniltili direkler miydi
—yoksa yorgun işçiler mi—
çekip çekip gittiler
daha demindi

daha demindi
durdum uçurumlar başına
dinledim son soluğunu can çekişen kentin
savruldum döne döne

2. çekildi herşey

çekildi herşey gecenin dehşetinden
sığınaklar ıssızlığıyla kuşattı işte duvarlar
içbenlerini ürkek insanların
az önce
boğunca yeryüzünü bitimsiz karanlığa
katran boşaltan tankerler

birden kesildi elektrik donakaldım
ne kadar yabancıymış herşeye ellerim
ne kadar uzakmışım kendimden
anladım
şarkılara sığındım
geçmiş yolculukları düşledim
ovalara indim doruklara çıktım
dünyaya baktım yeniden

okur gibiydim eski gazete kesiklerini
işte rosenberg'lerin duruşmasından birkaç
satır
işte mai lai öldürümünün amanbilmez resim-
leri
işte tel-zaatar'da kadınların çığlığa dönüşmüş
gözleri
işte kanayan yarası martin luther king'in

ha açmışım ha kapatmışım gözlerimi
çekildi herşey çünkü gecenin dehşetinden
anların bulanık resimleri mi onlar
bir düşün toz bulutları içinde miyim
görür gibi oluyorum yine de
dağ köylülerinin kar yanığı yüzlerini
döşeklerde yanyana yatan bebelerini
görür gibi oluyorum
makinelerle boğuşanları
sarım sarım sarılıp sevişenleri

biliyorum

bu saatlarda

dağ eteklerinde pusu kurmuş nice avcı
bekliyor suya inecek ivecen tavşanları

biliyorum

birer sigara daha yakıyor açlığın uykusuzları
ve ardsız arasız sürüp gidiyor sorular
bir sonsuz sorguda

çekildi herşey gecenin dehşetinden

o sonsuzluk divanındayım

kemikleri sürme olmuş şairlerle diz dize
sözcükleri döğme olmuş şiirlerle dize dize
okuyorum okyanusları çalkalayan rüzgârı
okuyorum kıtaları sallayan depremi

akışıp yönden yöne

erişip dünden güne

ulaşıyorum bilgiler katma

diyorlar ki: «ötesi yok acının

sen

şiiri süz yeter ki

onun imbiğinden!»

3. ay şaşırmış yolunu

ay şaşırmış yolunu aykırı gider
bozguna uğratmış yıldızları
bulutlarla aşna fişne
altında gizem büyüğü perdeler

oysa şimdi
belâ tütüyor izbelerde
tetikler düşmeye hazır
karanlığa yığılan adamlar var
binlerce yürek ipildiyor canevlerinde

oysa şimdi

ben bir şiire düşürmeye çalışırken gölgesini
gecenin
mezarlarda adsız sansız yatanlar uyanıyor
sızım sızım sızlamış kemikleri
çağlardır olanları gördükçe
oysa yine kaygısız uyuyor dünyayı yönetenler
mermer sığınaklarında

oysa şimdi

silâh fabrikaları çalışıyor harıl harıl
gemiler taşıyor onları
uçaklar trenler taşıyor
ve ölüm
karanlığa basa basa
ülkeme ulaşıyor

oysa şimdi

kara gözlüklü adamlar
çantalarında kin
yoldalar
halkımın kefenini biçmek için

oysa şimdi
kaç çocuk birden doğuyor
ülkemin bereketine ortak
kıtlığa kırana açlığa tutsak
kaç çocuk

oysa şimdi
düşüyor pençesine haramilerin
kendini dipsularının gizemine kaptırmış
kaç «küçük kara balık»

ay şaşırmış yolunu aykırı gider
bozguna uğratmış yıldızları
bulutlarla aşna fişne
altında gizem büyüsü perdeler

4. ninni

hadi ört üstünü küçüğüm
uykunun yelkenlerini aç
açıl düşlerin denizine
kaç
kaç

hadi ört üstünü küçüğüm
unut kurşun kurşun kinleri
yüzlere çöken karanlığı
açıl düşlere düşlere
issiz koylardaki tirşe sularda yüz
ufuklardan ufuklara geç
benze berrak naviliklerdeki uçurtmalara
uç
uç

kalsın orda kentin duvarları
sokul koynuna yeşilin
kalsın dar sokaklar
tellerinde şimşekler gezinen direkler
unut annenin yorgunluğunu
işsiz babanın bungunluğunu
vur kendini dağlara
sonra belleri aş
bırak kuru muslukları
kükrek pınarlara ulaş
iç
iç

incecik gövdene sızan
yağmurla seviş kaynaş
sularla öpüşen dallardan ol
illerle buluşan yollardan ol
yüzünü okşasın nazlı esintiler
çiylerle demlenen güllerden ol
hadi ört üstünü küçüğüm
derlediğin yıldızları toprağa saç
dünya buğdası senin olsun
biç
biç

5. ordaki kim?

ordaki kim
gecenin dibini kurcalayan
tezgâh başında, kasnaklar döngüsünde
şafağa bir dağalas tadı vermeye çalışan
o adam kim
üşümüş sırtında iğreti duran ceketinin
göğüs cebinde bir karanfil sokulu olan

gecedir
nöbetin bitmez söylentiler gibi sürdüğü
dağ istasyonlarında, kulübelerde
fabrika kapılarında, makine başlarında
ormanlarda otlaklarda
ayın kilimler serip uzandığı çardak önlerinde
yüksekfırınlarda
gecedir
nöbetin bitmez söylentiler gibi sürdüğü
ordaki kim
gecenin dibini kazıyan
o olmasa
bilirim
kimsesiz bir izbeler bekçisiyim

6. bir esinti gibi

bir esinti gibi doluyor odama
nazım'ın şiirleri
Ülkemi gezdiriyorlar bana
lkeleri gezdiriyorlar
tutup elimden

sevgiyle sokuluyorum yanına
sırada şarapta
kazmada kürekte
damda çardakta
soluk soluğa yaşayan insanların

bursa hapishanesinin garip esmer duvarları
istanbul
ve 'piraye pirayende'
yeniden var oluyorlar bende

tüylerim diken
oka ırmağa akarken
vera tulyakova
oka ırmağına bakarken

binlerce dize
binlerce insan
ulaşıyor bana
çığlıklar gibi
zindanlar içinden

binlerce dize
her biri
bir damla
çağlar iksiri
gibi yüreğime sızan

bir fırtına gibi
savuruyor beni
nâzım'ın şiirleri

-

7. ne güzel rastlantı

ne güzel rastlantı: yaşıyoruz
ölenlerin kanlarıyla yaşaran toprağın üzerinde
nemli gülücüklerle karşılıyor bizi çimenler
yapışkan bir hüznü siliyoruz camlardan
ne güzel rastlantı: yaşıyoruz
yine havada güvercinler

yine yalnızlık nöbetçisi minareler
kolluyorlar denizler kaydıracağı ışıkları
gölgeler korkuyor kendi gölgelerinden
ağaçları sarıyor rüzgârın kolları
bir ana soluğu gibi eğiliyor yüzlere deli güneş
ne güzel rastlantı: yaşıyoruz

cenaze törenleri
hergün yeniden ölümlere açılan kapılar
ve mezarlık dönüşü ilk iş
yıkıp kurulanmak bencil sevinçlerle içten içe
ne güzel rastlantı : yaşıyoruz

kendimizden bile saklasak diyeceklerimizi
duvarların ihbarından 'korksak da
baştacımız bir lokma ekmeğimiz
dizilip boğazımızda dursa da düğüm düğüm
yetiyor yaşıyor olmanın gizli mutluluğu
ne güzel rastlantı yaşıyoruz

sarssa da kentin uğultusu uykumuzu
derin sızılarla inecek yine yüreklerimize akşamlar
garip bir kisesizlik duygusu
o korkunç unutulmuşluk
yol boyunca boynumuzda asılı ferman olacak
karanlığa kapanıp dinleyeceğiz nabzımızı
ne güzel rastlantı yaşıyoruz

8. rüzgâra sor

rüzgâra sor

söylesin sana susuşun anlamını
dışarda gördüklerini anlatsın
ve kıvamını bulup bulmadığını karanlığın

rüzgâra sor

söylesin sana susuşun anlamını
ne yağmurlar taşımıştır o
ne ülkeler ne iklimler aşmıştır
dağlar denizler sınırlar geçmiştir
görmüştür güleç insanlara benzer kentleri
ve yarıaçık cezaevlerini andıran ülkeleri

rüzgâra sor

söylesin sana susuşun anlamını
bir eylül solarken gençliğinin bahçelerinde
dağlar eskirken kuvayı milliye öykülerinde
üstüörtülü bir yanıt alırsın belki

sor sor

ve aç gözlerini başın dönse de bu girdapta
nasıl dönüyor:un kendi ekseninde

gör gör

9. o kıyı kahvesi

eski denizcilerin batık öyküleri midir
o kıyı kahvesinde dingin dalgaların anlattığı
yoksa bin susuşa bedel kırık dökük son sözleri
midir
gönül kırgınlıklarıyla hırpalanmış sevgilerin

hangi özgür günlerden güleç yansımalarıdır
çakıllarla öpüşen suların ceren gözlerindeki ısıltı
belki yaralı bir sevincin son parıltılarıdır
savaş sonu durgunluğunu andıran o kuşkulu fısıltı

/

10. şarkılar eskir

şarkılar eskir sesler değişir zaman içinde
billûr ışıklar solar gölgeler belirir mekân içinde
sevgi varsa umut varsa akar gider gizliden
bir kıvılcım yeter, tutuşur o koca külhan içinde

11. şimdi varoşlarda

kanları aşkla kaynıyor iki insanın
şimdi varoşlarda bir barakada
görünüyorlar soluk soluğa
silinen bir puslu camın ardında
harlıyor ateşi sevginin

şimdi varoşlarda bir gecekonduda
yıkılmış umutlar ezik suskular
çekip karanlığın milini gözlere
bir kez daha yabancılaştırıyor insanları
kendi kendilerine

şimdi varoşlarda
alışılmış sehpalar gerili
son sorgularında aşkın yalvaçları
donuk bakışlarında inadına karaya çalan bir
kahverengi
dokunup bıraktıkları dikenler mi kanatmış
avuçlarını
yoksa gül yapraklarının yumuşak okşantısı mı
parmak uçlarında

şimdi varoşlarda bir odada
işsizlik prangasıyla yatağa çakılı birinin
dumanlar ardına sığınmış yüzü geriliyor ansızın
nasılsa gülmek geliyor birden içinden
çok ağlanmış bir ömrün
gelinmişken son sayfasına

şimdi varoşlarda
görünmesin kimseler köşebaşlarında
çünkü okunamaz artık yüzler
pusu tasarıları ölüm kurguları
yalayıp geçer kuşkunun gökyüzünü
şimşek ısıtmalarıyla

şimdi varoşlarda
kimbilir neler konuşuluyor fısıltılarla

12. ışıkların eşkin atı

tutmuş yolunu ufukların
ışıkların eşkin atı
uçuyor köpük köpük
koşuyor topuk topuk

gemilere tünleyen garip sessizliğin
bozulduğu bu son liman
çekilen çapalar
salınan halatlar
sarhoş denizciler
ve yaşama perçinli şarkıları liman işçilerinin

karşı kıyılarda ağlamaklı bulutlar
çocuksu, bezgin yüzleri fukara evlerinin
uyuyorlar denizin kucağında
sevinçler doğurur gibi inceden bir sancı
kuşatıyor tepe altlarını
yokluyor kuytuları

tutmuş yolunu ufukların
ışıkların eşkin atı
yürüyor
dönerek bir burgu gibi karnında karanlığın

13. sönükse deniz fenerleri

sönükse deniz fenerleri
bir kez daha yokla karanlığı ey kaptan
işte canavar dişleriyle kayalıklar
işte ölümün yelesine tutunmuş gemi
bir kez daha sınamakta yaşam
yüreğini

buzdağları mercan kayalıkları
s.o.s!
bütün insanlar için s.o.s!
büyük bombardımanlar gibi başlayan
bir öfke seli bir çalgın akıntı
sürüklüyor gemiyi
bir kez daha yokla karanlığı ey kaptan

düşün uzakta bıraktıklarımızı
limanlarda ufku gözleyenleri
bilirsin hiçbir batık doyuramamıştır
azgın ağzını açmış denizi
ne olur
bir kez daha yokla karanlığı ey kaptan

14. uyku sekince

uyku sekince bir yerinde gecenin
düşbozumlarıyla sendeler yüreğin
bir pusudan içine yer etmiş
ürküntüsü yoklar tarayan tüfeklerin
dünya has bahçesiyken yaşamın
kapanır dünyaya perdelerin

her biri bir sanrı demek olan gecelerden
iniltiyle yüklü geçerken
kapanma kendine sakın
varsın uykular olsun seken
onca kurşuna karşın

15. sabaha çıkmak

yüzlerde dehşetin karası
umut mu gözlerin kuyusuna salman
bir bilinse
sıratlar yıkılır

iki cehennem arası mı bu
ölümlerle kalımların kesiştiği
bir bilinse
belki sabaha çıkılır

s a k l s ö z l e r

**körelten ne
onu anlamalı önce
bir ışık kamaştırınca gözlerimizi**

dokunma sakın

—buket'e—

bir sonyaz savrulsa da dallarında gecenin
bir poyraz dağıtsa da yıldızları
içimde deli dolu sevinçler
dokunma sakın, şimdi çocuğum

o solmuş resimler o hırpalanmış gülüşler
alıp götürse de civan günlere
yarın yine aynı hüseyin'im
herşey o kadar uzak ki
anla kimsesizliğimi
artık yalnızlıklar şovalyesiyim

dokunma sakın, şimdi çocuğum

yüreğime sokulan kimdi bir ajan gibi
benim uzun yolları aşan yüreğime
sonsuz bozkırlara trenlerle taşınan kederi
yükleyip boşaltan kimdi
gönül yorgunluklarını, hasret yangınlarını

dokunma sakın, şimdi çocuğum

her yağmur bir başka sürgünlüktür bilirsin
aşar camları gözlerimize bulaşır
küflenir içimiz, yıkanır seslerin tozları
yürekler buz kesmiştir düşünceler kilitli

dokunma sakın, şimdi çocuğum

hep sen kalırsın gecenin iniltisi geçer
çünkü acının durağıdır sevişken yürekler
yalnız şairler bilir kederini senin
ey yakutlara işlenmiş hüznün
bir sen kalırsın yürek buğulanır
o azgın kıranlardan, sonsuz kaçgınlardan

dokunma sakın, şimdi çocuğum

sustun hep ağzında o koca düğüm
savrulup sevda çavlanlarına
kimbilir kaç kez düştün
ey benim düş kasırgası gençliğim
dizeler tutsağı gözlerim
ey ele geçmez bağımsızlık, ey yitik özgürlük
ey acılar kitabı ömrüm
sür atını sür
ölüm hükmünü biçene dek

şiir soluyorum, soluğumu içine çek
ama dokunma sakın, şimdi çocuğum

sokaklara dökülmüşse aşk

sokaklara dökülmüşse aşk
sarar her yanı isler dumanlar gibi
anlaşılmaz sözler tutsak şarkılar
yankılanır yüreklerin kazanında
göğü çalkalayan uğultularıyla

bir kuytuda döşemelere serilmiştir bazan
ya da dibindedir bullûr suların
gülümseyen ışıklar derinliğinde
belki dağları basan bulutlardadır
gölgesi başımızda dolaşır

eskidir mahzundur taş kaldırımlar
can çekişen sevincin hüzne dönüşmesiyle
ansızın birşey yitti sanırken
bulvarlar ağlar gök açılır
sürükler aşkın seli
çocuksu yüreklerin yapraklarını

gelsin o günler

gelsin bizim de yağmur dinleyeceğimiz günler
camlara verip yüzümüzü
kehribar sevgiler üretelim
delice akan sulara bakarak

bir açılıp bir kapansın gökyüzü
saklanıp saklanıp görünsün güneş
şunca köhne yılın ardından
yaysın sevincimizi bir çan
içimizde çınlayan boşluklardan

çalmasın fabrika düdükləri
ne sabah ne akşam
gelsin bizim de yağmur dinleyeceğimiz günler
iki gezegen gibi yol alalım
mutluluğun yörüngesinde

kimliksiz/kimsesiz

şafak savrulur eteklerinde
rüzgâr tarar saçlarını
gölgesi küçülür gitgide
ebesi gökkuşağı
utanır yedi renk görkeminden

öksüz bırakır sokaklar bile
bir sıcak ele dokunmak istediği saatlarda
ansızın bir çılgılık gibi
hırçın ve tekil
kalakalır gecenin sahanlığında

boyunu kısık
gezinir çöpler arasında

sanki sizlerin gözlerine mil çekilmiştir!

bir roman kahramanı

sus

bir ilmik geçiyor şimdi

boynuna roman kahramanının

ölüme bir kala

gözleri doğunun tomuran gülünde

yürüyor adım adım

kim suçlu

hangi erk yargılıyor onu

umrunda değil

sabaha kirli çıkmaktan korkuyor sanki

ölümle kardeş yatağına girer gibi

usulca atıyor üzerinden

yaşamın tüllerini

sonsuz bir beyazlığa bürünüyor ansızın

sus

bir ilmik geçiyor şimdi

boynuna roman kahramanının

yaşama saygısından besbelli

kavuşturmuş önünde ellerini

konus

1.

geçmiş zamanlardan söz et bana
aşklardan sulardan dolunay gecelerinden
şaşkınlıkla dinleyeyim seni
çocukluğumun hüseyin'i gibi
açılsın sana
yüzümün çiçekleri

geçmiş zamanlardan söz et bana
düşlerden denizlerden
ufukların ardındaki ülkelerden
dingin günlerden
usanç verici sessizlikten
doğaya yaslayıp başını
usul usul şarkılar söyleyen insanlardan

geçmiş zamanlardan söz et bana
uçurumlar karanlığı olsa da aramızda
göremesem de ışıltısını yüzünün
taşır sesinin titreşimleri
binyılların sevincini
tellerinde geçenin

2.

gelecek zamanlardan söz et bana
ürküyorum çağımın bitmez tükenmez acılarından
duyayım sesini
yüreğimde şimşek şimşek gezinen
binlerce çığlık içinden

gelecek zamanlardan söz et bana
umut düşün şiirime

saklı kalsın

dalardık denizin o çocuksu uykularına
ışıkları emerek gecenin göğsünden
iki yıldız mıydık yoksa uzayda
yanyana görünen
ve birbirinden fersah fersah uzakta

her an açıktı önümüzde ölümler kapısı
korkuyla omzuma yaslanırdın
karakışlar çökerdi gözlerimize
oysa güneşler balkısın isterdik içimizde
geçip giderken gençliğimiz
bitmez tükenmez tünellerde

ölüm haberimizi verecekler sanırdık
radyoyu açtığımız zamanlar
neyi özlerdik
birşeyler mi gizlerdik birbirimizden
okunmazdı yüzlerimizin yazıları
o kadar çetrefildik

hangi gömülerin mahzeniydi yüreklerimiz
neden açamadık onları birbirimize
yanyana yürüdüğümüz yağmur günlerinde bile
nasıl da yitip giderdik kendi sularımızda
saklı kalsın yine de o genç günlerin coşkusu
bölüşecek sevgimiz olsun
yoksa şimdi
iki yonut gibiyiz
yeryüzünün ıssız bir köşesinde

susmak

anlamalı bir gülümseyiştir bazan
susmak

öper okşar da sözcükleri
saklar canevinde

kalem izleri vardır elinde
iyi bak
düşünmek anlamına da gelir
düşünenlerin kitabında

hiç durmadan konuşmaktır kimi kez
hem de ortak
sözcükler kaçmıştır da zindanlara
kurtulup ipten kazıktan
görünmek istemezler sanki ortalıkta
gizlice bakışırılar gözlerimizin ardından

acının külü

--aydın ayan'ın resimleri için--

acının rengini bulan biri
gözlere yerleştirmiş
yangınlar birikimi külleri

tutuşmuş bozkır toprağı
bir alev çılgılığıdır yükselen
ve boşluğa uzanan çocukların elleri

yer tütüyor gök susuyor
kutsanıyor yeniden insanlık
çözülüyor umarsızların dilleri

sessizlik zorluyor

sessizlik zorluyor kulaklarımızı

tanıktır
eylül çökmüş ovalar
kasım basmış dağlar
hüzün içmiş denizler
tanıktır

yalnızlığın sızıntısıdır damlayan

akmasın
içimde yosunlar yeşertmesin o
bir gümrah gözedir aradığımı
çağların bereketinin çağıladığı

uzakım başkentlere
garlara limanlara
bir ıssız köyde
o güleç yüzlü evlerin
yaşlı ağızlarından dinlediğim masalların
gizemini çözüyorum
unutulmuş yazıtlar gibi

ne krallar
ne zorbalar biliyorum
akışmış gölgeleri mermerlerde
sütlü tadında yaz güneşlerinin
ve yüzleri yakıştırılmış altınlara
hepsi gelip geçmiş

o çağları görüyorum şimdi
bir taş duvarda
duvarın üstünde bitmiş otlarda

şirler iniyor ağır ağır
kar taneleri gibi
ve ben
boğazına sarılıyorum
çın çın öten
bu kör
bu sağır sessizliğin

doluyorum işte
çağların imbiğinden
süzülüp gelen
o iksirle
sessizlik zorluyor kulaklarımızı
karşı koyuyoruz şirle

tanığım olsunlar

—aydın'a ve çınar'a—

1.

tanığım olsun
gölgesi gülen çınarlar
ve göğün parçalanmış aydınlığı
şiirle girdim gerdeğine yaşamın
derya kovgunu tekneler gibi
vurdum kendimi kayalıklara

tanığım olsun alanlar
boş bırakmamışımdır bir gün bile
yakalarda solan karanfilleri
kızıl lekeleri yansır körfeze
devşirdiğim asfaltlar söylesin

izbeler içinde bir gölgeyim
yıkanır karanlığın kaynağında gövdem
doruklar düşer gibi göllerin aynasına
bir yanılsamadır
sezilir ansızın varlığım

tanığım olsun deli bahar
göğsümde taşıdığım coşku
yüreğimde patlak veren fırtınalar
kadri bilinmemiş yalnızlıklar
bir yıldız kümesi gibi içimde parıldayan
seyrek sevinçler
sizinle çatılır çatması varlığımın

2.

ötede koca bir izmir
devin devin devinir
ben ki düşlerin çalkantısında
tekilimdir bir çigan çığlığı gibi
herbiri ezgiler çizgisi yaylar
besler titreşimleriyle
o ağlamak adına sunulmuş besteleri

bir değil bir kentin kadavrasıdır
ıslak sokaklar ve damlar tutar yasını
yaşlı yalnız insanların
başlar yaylım ateşi minarelerden ölümün
ney
kudüm
sıralanır gider
bin bir düğüm

evvel yaşamak var ise
ahir ölüm!

3.

dağ dağ çizilen neyse ufuklarıma
tan kızıltısı söylesin ötesini

kav kav çakan neyse kovuklarıma
solan parıltısı söylesin ötesini

çığ çığ düşen neyse koyaklarıma
boğan iniltisi söylesin ötesini

bulut bulut yazılan neyse doruklarıma
ağan karaltısı söylesin ötesini

4.

lkem/sevgilim
dipdiri
uzanmış denizler salıncağına

körkütük aşığım ya ona
eđer ihanet edersem
toprağım/anam
alsın beni de
tanrılar tapınaklar içinden
sarsın kundağına

duracaksın ey kalbim

**duracaksın ey kalbim
bırakıp yarı yolda beni
kimse anımsamıyacak o zaman
güzelim akdeniz güneşine doğan
ve bir kır çiçeği gibi
çatlak toprağa güçlükle tutunan
ince kavruk gövde mi**

göğе yapışık kuşlar bilirdi belki
 hangi bulutların oluştuğunu gözyaşından
 hangi diyarlara indiğini yağmur yağmur
 yok şimdi onlar da
 çelimsiz çocukluğumu noktalıyorum kendi kendime

bir güz meyvesi gibi ilk yağmurlara adanmış
 yıldız serpintisi köylerin birinde
 yasını tuta tuta büyüdüm
 duvarlara sıvanmış belâlı hüzünlerin
 ıssız tarla yollarının
 bozulmuş bağların

okul bahçesi miydi leylaklar ülkesi mi
 çıtır gevreklerle imrenerek baktığım
 ey ömrüm
 sevgimle kucaklıyordum yine de yaşamı

hep onun sularında gördüm yüzümü
 yüzüm ki hiç yalan söylemedi

«bana ne dışardaki fırtınadan»
 diyemedim hiçbir zaman
 içime kilitlesem bile
 uğultulara karıştım
 esen yellerle yarıştım
 savruldum harmanında yaşamın

boşlukları mı doldururdu gülüşüm
 ince çocukluğumun örtüsü müydü
 sus
 sus
 şimdi seni kanatan o ince çizikler

duracaksan dur ey kalbim
 hüseyin diye bir yurttaş
 bir meteor gibi parçalana parçalana
 geçti desinler

g e c e d e k a n a t s e s l e r i

«İnsanlar, ey, neredesiniz?
nerdesiniz?»

Nâzım Hikmet

yüzleriniz seçilmiyor

yüzleriniz seçilmiyor
ışığa yaklaşın biraz
görmeliyim gözlerinizdeki çökeltiyi

tutabilmeliyim
türkiye'de, ıspanya'da, yunanistan'da
şurasına sarıca arılar konan üzümleri üreten
ve şarabın isyankâr renginde
kendini bulan ellerinizi

bu sarmal yalnızlık nerde biterse orda
sevinç kıymıklarının kaydığı yerde
kurtulmak için barbar karanlığın elinden
ışıklar taşıyalım yıldızlardan
yüzler seçilinceye dek
geceler geçilinceye dek

ver elini komşum
balkan yeşili gözlerini çevir gözlerime
uzat elini akdeniz gibi gülümseyen dostum
tutayım zeytin rengi sırça parmağından
durma
ey saçları ukrayna buğdayları gibi
rüzgârları sarıya boyayarak dalgalanan kardeşim
durma ey kara üzüm salkımı afrika
yüzünde sarp kayalıklar uçurumlar çizili asya
ver elini

dostum
dostlarım
haydı buluşsun ellerimiz
geceler geçilsin
yürüyelim ışığa ışığa
yüzler seçilsin

kalıntı

bilinci yıkık bir kunuri kalıntısıyım
sayıklıyorum onulmaz acılarını geçmişin
yaralar içinde yüreğim, işte kanıyor
gidiyorum kamyonlarda, yol iz belli değil
tüfeğimi basıyorum bağrıma/canyoldaşım ıslığımı
düşmanımı görür gibiyim, bir kamyonda geliyor
o da
tüfeğini basıyor bağrıma/canyoldaşı ıslığı

milâttan önce erdim, milâttan sonra erim
ne büyüğüm ne iskender'im
başlar uçurdum başımı uçurdular
şarkılar marşlar söyledim bıçaklar biledim
sonra ellerime baktım uzun uzun
ölüm kurusu dallara benzettim

benim terimdi yağmurun her damlası
usulca sızıp düşmüştü alnımdan toprağa
yani bitkiler bitinirdim
benim terimdi yağmurun her damlası
usulca sızıp düşmüştü alnımdan kızgın demire
yani çeliğe su verendim
ağladım
düşünüp düşünüp ağladım
o çelik alınışakıma dayanan silâha dönüşünce

bilinci yıkık savaşlar kalıntısıyım
bilirim ki atıyor her an şahdamarımızda ölüm
ve biz —kaç milyar insanı dünyanın—
inadına onu sunuyoruz birbirimize
ve en kolay onu paylaşıyoruz aramızda

bir tarih yazılırken

düşün ki yorum günüdür ey ülkemin insanı
artık bir tarihi yaşarken okuyorsun
akıyor sesin ırmaklarda yıkanarak
aklanıyor rüzgârlarda savrularak
artık düşün
yorumlar bekliyor senden tarih

sustun nice yıl acılar gözesinde
uğultularla doluydu kulakların
yitirdin sesini
oğullar verdin toprağa her biri bir hayıt çıvgını
kızlar verdin akça topukları sırça köşklere
basmamış

düşün ki yorum günüdür
ey anadolu esmerliğiyle gülümseyen
kasketli babam başörtülü anam
çamurlu yollarda yalnayak koşuşan çocuğum

bilirsin
bir yanardağ püskürür birdenbire
lâvlar örter bir kenti
susar herşey / yekini kalkın olmaz
geçer yüzyıllar, geçer öfkesi volkanların
bir gün çıkarılır günışığına o kent
ölüler sessizliği ve çocuklar utangaçlığıyla
bakar yüzlerimize

yıldızlar kayar boşluklarda
göklerin ilk karardığı geceden beri
ama kim söyleyebilir yıldızların eksildiğini
yorumla yeter ki sen yaşadığın günleri
ey sevgili insanım, ey çağların dinmez yolcusu
ak, samanyolları kadar uzak düşlerinle
ak, yüzyıllar süren diriminle
bu dar geçitlerden
kendi kendini arıtan bir akarsu gibi
yeter ki tarih olsun bugünler
ve yeter ki unutulmasın yazılırken tarih
soru ve ünlem işaretleri

nötronu bulan adama mektup

—yaptığı bombayı inatla savunan

bilim adamına;
insanlık adına!—

1.

şimdi masallar avlıyor beni
ürkek bir çocuğum yine korkular içinde
ezik umutsuz bir halk çocuğu
devler dövüyor uykularımı

köprüsüyüm uzak doğulu kervanların
işte açılıyor kapıları düşlerimin
okunsun diyedir bir güvercinin ağzından
boşluklara salınan şu mektubum

ayazla aydınlanmış aymazlık gecelerinde
öter uzayın lânetli baykuşları
sırçaköşkler içinde şahlanır şahmaranlar
depremdir gülüşleri karanlığı besleyenlerin
ki varıp kesseler de yolumu
bir nokta gibi hiçliğimi bilerek
sonsuzla doğru süzülür geçerim

gözleri kurşun deliği nice yüz
birer gölge gibi geçmiştir deyip bu dünyadan
susup kalamam, şairim ben
ne kadar çelimsiz, ne kadar yalnız da olsam
sesimi katarım rüzgâra çiçek tozlarıyla
yaşamak tutkusunu gözlerinde okuduğum
gül yüzlü insanlarım adına

bilirim bildiririm, boynumun borcudur
namuslar cönküdür geçmişi halkların
ve gönüllerine güller döşeyen yalnızca umuttur
onların

bulutlarını kinli kanlı göller büyütür
ölümün mihenk taşında sınanmıştır yürekleri
ne sözleri uçmuş, ne şarkıları bitmiştir
yinelerim, usanmam
yinelerim çağlara kalsın diye
hiçbir kıyımla tükenmemişlerdir!

bundandır selâmsız sabahsız mektubuma girişim
bundandır senin adını anmak bile istemeyişim
ey halklara ölümler biçen adam
irkiliyor nötron sanrılarıyla dünya
gözleri hüznün çiçeklerine dönüşüyor çocukların

/bir an gökte o çelik kuş uçacak diyorlar
sonra Ölüm bayrak açacak diyorlar
o an koca bir kent kefenlenecek
sessizce uzanıp öylece kalacak diyorlar

dallarda ötücüklerle yaşamı kutsayan kuşlar
nice tufanla kökü kurumamış börtü böcek
ve yaşamı ve dünyayı sevgiyle bölüşecek
onca yaratık, onca insan

//ÖLECEK!

diyorlar/

bir duvarlar kalacak sana ve senin gibilere
—demek—

taştan tuğladan betondan
sevgisizlik anıtları gibi duran

şimdi görür gibiyim nötron yemiş bir kenti
ıssız, dingin, iniltili... ölümlerle dolup taşmış
nefretin fosili gibi duruyor toprağın bağrında
yani senin yüreğin kadar taşlaşmış

3.

biliyorum, boşunadır bu mektubum
seninle ancak ölüm konuşulur çünkü
ve 'ölümce'den başka dil bilmezsın sen!

ben ki
bir tek karıncayı bile ezmeyen
ezik halkların ince çocuğu
seni bir solucan gibi
ezebilirim ayaklarımın altında
ya da geçirip parmaklarımı gırtlığına
seni, ama yalnızca seni
boğabilirim kendi ellerimle!

utanırım yine de insanlığımdan!..

1.

o uzak kervanların çanlarıdır
çınlar hâlâ çölün kümbetlerinde
bir diyar ki, anlar ıssızlığın dilinden
ve patlar fırtınalar içinde küçücük bir gözeden
vâhâların inatçı yeşilliği

o uzak kervanların çanlarıdır
yayılır korkusuzca kum denizlerine
ey «vaad edilmiş toprak»lar, ey kirli söylenceler
gökyüzünü saran körpe kızılıktır
kaynayan yerkürenin üzerinde ayakları yanık
yüzleri kavruk insanların
inanılmaz coşkusuyla
gün doğmaktadır

o uzak kervanların çanlarıdır
çınlar hâlâ yıkık sarayların sahanlıklarında
ey şiirler ve kavgalar beşiği
ey dinler doğuran toprak
kırgın ve yaralı bir cerendin sen
şairlerin dilinde

2.

susup düşündüğün zaman
kırık putlardan biridir
taşlara sürülmüş yüzün
ey insan
düşünmek ayrıldı sana

mahmuzlayıp atını
sürdüğün zaman 'mağrip'e, 'maşrik'a
güller mi açar, günler mi solardı
ey insan
yürümek farzoldu sana

kaç göçün yükünü sardın
develerinle bölüştün susuzluğunu
adınla geldin, adınla gittin
ey insan
göçmek yazıldı sana

çağıldayan suların hasreti midir
 çiyli çiçekli sabahların mı
yayılır düşlerinin bahçesinde
 akıp giden şarkılarının sesi
ey insan
 söylemek sunuldu sana

tuzu mudur denizlerin
 kөzü müdür yangınların
anlaşılmaz çelişkiler gözlerinde
 bir yalın, bir yağmur
ey insan
 acılar, verildi sana

akan sendin çağların ırmağında
 değişe dönüşe geldin bugüne
geçtiğin ölüm geçitleriydi hep
 yaşadın da
ey insan
 göğün kerevetinden
 ölüm buyruldu sana

3.

bayraklar bile deęiřti
obalar mı kalır
binyılların çatırtısıyla
ne saraylar yıkılır

ey ortadoğu
direkleri kırık çadırlarsın şimdi sen!

4.

kamuca kutsal dağların ve taşlarını
eksilten büyük sevincini yaşamının

bağrına gömdüğüm yalvaçlardı, unuttuğun
bilgelerdi
eksilten büyük sevincini yaşamının

ırklardı, dinlerdi seni ölümle yüzleşmeye çağıran
eksilten büyük sevincini yaşamının

susan göktü, çekimser topraktı
eksilten büyük sevincini yaşamının

5.

sızdı petrol

işlek damarlarına dünyanın
boşaldın
ve doldun yeniden

sızdı petrol

terli alınlar gibi ısıdı yüzün
hışımla suladı çöllerini
bereketli yağmurları denizlerin
yıkandın kurulandın
genceldin yeniden

sızdı petrol

bir ölümcül çağrı gibi
sancılı kulaklarına dünyanın
onunçün yeni bir kavganın kavşağındasın her gün
bir yanı zaferse
öbür yanı yenilgidir yüzünün

gecede kanat sesleri

1.

bir kanat sesidir
ay düşmüş ormanlarda
yankısı yıldızları çağırır
yalayıp geçer dorukları
ışık gibi duyulur ufkun ardından

bir kanat sesidir
taşır kuzey ovalarının serinliğini
yağmurlarını karadeniz'in
safran buğdalarını içanadolu'nun
bakar maviye çalan gözleriyle ege'nin
gülümser sevinçler yüklü beyazlığıyla akdeniz'in

2.

gecede kanat sesleri var
akan kuşların çığlıklarıdır
kar ıssızlığında kışlar bırakarak
düzler yokuşlar bırakarak
düşmüşler işte kara afrika yollarına

gecede kanat sesleri var
geçiyorlar terkedilmiş köyleri
yıkılmış kentleri, yok olmuş uygarlıkları
dualar gibi gizem dolu fısıltılarla
karşıyorlar bulutlara

nasılsa birden katılıyorum onlara
yükseliyorum bir damla su gibi
toprağımın kokusunu taşıyarak
ırmaklarımın coşkusunu taşıyarak
elsiz ayaksız
kolsuz kanatsız
uçmaya çalışarak

ülkem
yağmurlar emmiş bir tombul çocuk gibi
denizler koynunda
derin, soluksuz bir uykuda
yollarında, ırmaklarında, köprülerinde
damar damar akışan sevinç
dal dal uzanan öfke
yaprak yaprak dökülüyor hışmıyla gecenin

ülkem
belâsını baştaçı ettiğim toprağım
deli divane eyliyor beni yücelerde
dönüp duruyorum işte
kanat sesleri arasında

—burdan ötesi

gidilmez bir yolun varılmaz durağıdır ki
aktığım mı, yürüdüğüm mü, uçtuğum mu
bilemediğim

kara afrika yollarında gece yolcusuyum
yoldaşım kuşlar tutmuş elimden
kanatları sırça, 'gagaları gümüş' kuşlar
karlı sonsuzlukların
tozutan tipilerin tezikmeleriyle
kanat vuruyoruz

burdan ötesi

gidilmez bir yolun varılmaz durağı da olsa
tutkum benim
orda küçük kulübelerdeki zenci çocuklarına
bataklık kuşlarına
geyiklerin seğırttikleri yamaçlara
bir selâm gibi varmak
bir akdeniz rüzgârı gibi onları okşamak

varsın bitmesin yolları! —

kaç yüzyılın demir hevenklerinin sallandığı
şu uygarlık bağından
göçüp giden
bir yavru kuş olayım ben

—ki burdan ötesi
uçulmaz uçurumlar da olsa
verip kendimi boşluklara
sıradan bir ölümün çok ötelerinde
ağmak sonsuza doğru
varmak dünya halklarının
haramiler önündeki sofrasına
bir pençeyle alıp çalınmış
güldürmek afrika çocuklarını
dünyayı ısıtan o bembeyaz dişleriyle!—

gecede kanat sesleri var
ben ordayım

ne bitkinim ne yorgun
esrimiş esiyorum
yıldızlar bahçesinde

dünyanın öbür yüzü

1. kıızılderili

yüzü kabarcıklarla çıban çıban
durgun akışlı bir ırmak gösterir seni
örgülü saçların mı, ağan dallar mı
eğilir suyun yüzüne
derinden mi alır rengini akşam

bir şafak yazılıyor sevginin ve utancın gökyüzüne
çizilmiş senin öfken tan bulutlarına

yelesi yamaçlarda savrulan atlarının
uçurumlara tutunmuş otlar salınmasıyla
dalga dalga esen sendin
fırtınalar söylerdi öykünü
ne kadar kendine benzerdin

okların güneşi vururdu büyüktün
çıplak kollarında biriken o gizilgüçle
her an boşanmaya hazır
o gerili yay sendin
kadının yanındaydı her daim
belki bu yüzden en çok var olmak isteyendin

varsın ötsün kuşkunun baykuşları
çöktüyse geceler
sözünle cınladı ya boşluklar
gök saklasın gizini geçmişinin

2. aztek mi, inka mı?

belki dile gelirdin sen de
o taşlar konuşsa
hani bir zamanlar
yüzünü yıkayan güneşte
üstüne oturduğun

göllere dökülen küçük ırmaklardı
yıkayan gölgeni
bir içim suydu sevincin
güleçti verimli topraklar kadar
tıpkı anadolu'm gibi
ekili tarlalar, sonsuz yeşil çayırlar
ışılırlardı yaşamının
çünkü senindi onlar
ki uğruna inancını emdin
bulutlar getiren okyanuslara küs gibi
kendi yağmurlarınla beslendin

sonra bir değil bin adem aktı
sarıldı gırtlığına tayfası talanın
ölenin öldü kurtuldu
zehirli yılanlar sardı çevresini geride kalanın

3. yabancı mıyız

adını bilmem yabancısın bana
dağlarında türkülerim yankılanmamış
şiiirlerim/sözlerim çarpmamış duvarlarına
birlikte avlanmamışsınız ırmak boylarında
birlikte duygulanmamışsınız gündeğumlarında
birlikte korkmamışsınız ürküntü yüklü gecelerde
adını bilmem senin ey yerlisi amerika'nın

ama bakma benim sözüme sen
öylesine yakınsın ki bana
birlikte yaşamışsınız yüzyıllardır
birlikte ölmüşüz
atlar üstünde akmışsınız akın akın
rüzgârımız yalamış dorukları
boyun noktalarını dağların
gölgelerimiz çizilmiş şafağın tuvaline

sen bakma benim sözüme
öylesine yakınsın ki bana
topraklarımızın ve kadınlarımızın doğurganlığı
yakışmış yalnızca kendimize
sütlüymüş hayvanlarımız
gür seslerimiz vuran davullarımız
yarmış boşlukların karnını
büyümüşüz doğa denen ecenin eteklerinde

adsız ve yurtsuz kaldın şimdi sen
çoğun çekildi toprağın altına
çün sardı kıtanı binbir çıyan
ey eski amerikalı
biz de tatmıştık aynı acıları bir zaman

acını gömdiün ölü diye toprağına
bağrında uç verdi kin tomurcukları
sen ki sevgiler emzirmiştin çocuklarına
buğda ekip pıtrak biçtin sonunda
çağlar utansın
sana uygarlık diye getirdiklerinden

sen bakma benim sözüme
nasıl da benziyoruz birbirimize
aynı acılarla oyulmuş çizgiler yüzlerimize
aynı gülücüklerle gerilmiş dudaklarımız
aynı yorgunluklarla pekişmiş nasırlarımız

yalnız günden güne içerliyorum
senin mustafa kemal'sizliğine

sondeyiş

1.

yaz ve bırak
istersen öl sonra
seni sevmeye zamanım olur benim
ey aykırı düşler ardındaki insan!

2.

umarsız mısın bu kadar
kalmış gibi bitimsiz çöllerde
kaygıyla eğilmiş kirpiklerin
oysa nice bulutlar dolaşıyor üstünde
sana yağmak için

3.

ey kandili gecemin
kırlara uzanmış türkülerinle
dumanlar altında kıvranan kentlerinle
sensin ırmak ağızlarına bırakan beni
dönersem
günebakanlar gibi seni kollayan dizelerim
korkuyla sinerse
kaç kargışlı kovgunda susmayan dilim
susarsa
ölümü sürüklesin dalgalar

içindekiler

geceyarısı ezgileri

1. daha demindi	6
2. çekildi herşey	8
3. ay şaşırmış yolunu	11
4. ninni	14
5. ordaki kim?	16
6. bir esinti gibi	18
7. ne güzel rastlantı	20
8. rüzgâra sor	22
9. o kıyı kahvesi	23
10. şarkılar eskir	24
11. şimdi varoşlarda	25
12. ışıkların eşkin atı	27
13. sönükse deniz fenerleri	28
14. uyku sekince	29
15. sabaha çıkmak	30

saklı sözler

dokunma sakın	32
sokaklara dökülmüşse aşk	34
gelsin o günler	35
kimliksiz, kimsesiz	36
bir roman kahramanı	37
konus	38
saklı kalsın	40
susmak	42
acının külü	43
sessizlik zorluyor	44
tanıgım olsunlar	46
duracaksın ey kalbim	50

gecede kanat sesleri

yüzleriniz seçilmiyor	54
kalıntı	56
bir tarih yazılırken	58
nötronu bulan adama mektup	60
ortadoğu	64
gecede kanat sesleri	70
dünyanın öbür yüzü	74
sondeyiş	78

GECEDE KANAT SESLERİ

HÜSEYİN YURTTAŞ

Siir

hadi ört üstünü küçüğüm
uykunun yelkenlerini aç
açıl düşlerin denizine
kaç
kaç

hadi ört üstünü küçüğüm
unut kurşun kurşun kinleri
yüzlere çöken karanlığı
açıl düşlere düşlere
issiz koylardaki tırşe sularda yüz
ufuklardan ufuklara geç
benze berrak maviliklerdeki uçurtma
uç
uç

ÖNEMLİ NOT:

Bu kitap basılı fiyatının üzerinde satılamaz.

E.250 LİRA